

DE ONTMIJNER

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE

Verbroedering der Belgische Ontmijners

SECRETARIAAT

ST-JANSSTRAAT, 30

TERVUREN

P. C. R. : 7537.94

Telefoon : 57.31.64

Twintigste Jaargang — Nr. 3

REDACTIE

EMILE ZOLALAAN, 30

SCHAARBEEK

Tel. : 16.00.73

SEPTEMBER 1966

Onze Algemene vergadering van 5 juni 1966, te Brussel

Bij beslissing van de beheerraad werd de algemene vergadering, zoals verleden jaar, gehouden in de Galerie «Koningin Fabiola» van de V.O.V., Regentschapstraat, te Brussel.

Vanaf 10 uur bevonden zich reeds talrijke ontmijners in de drankzaal en wanneer te 11 uur 15 de vergadering door Kommandant GEORGE, Nationale Voorzitter, werd geopend, waren alle zitplaatsen bezet. De telaarcomers moesten blijven rechtstaan of zo goed zo kwaad op de trappen en radiators plaats nemen.

Aan het bureau had de Nationale Voorzitter plaats genomen, omringd door de ondervoorzitters BONMARIAGE, LINDEN, LINOTTE en de leden van de beheerraad : de heren TERLIN, VAN CLEVEN en BAENTS.

In de zaal herkende men de andere leden van de beheerraad, de voorzitters en bestuursleden van de verschillende afdelingen : Dr. PRIGNON, de heren BORIES, HEUCHON, MATERS, MASSET, L'HOOST, DELHEZ, TADINO, DESMET, VANDERICK, MEERSSEMAN, TINANT, TIELEMANS, enz...

Zoals altijd hadden vele dames door hun aanwezigheid hun sympathie tegenover onze schone Verbroedering willen betuigen : onze Meter, Juffrouw SEVRIN, de dames GEORGE, BONMARIAGE, PRIGNON, LINOTTE, VAN CLEVEN, HEUCHON, GUILLAUME, e.a.

De Nationale Voorzitter verklaarde de vergadering voor geopend en voerde onmiddellijk het woord.

Rede van de Voorzitter :

Dames, Juffrouwen, Heren,
Beste Vrienden Ontmijners,

Vooraf dank ik al de aanwezigen, die verder blijk geven van gehechtheid aan hun verbroedering, niettegenstaande de beperkingen die aangebracht werden aan de inrichting van deze bijeenkomst.

Vervolgens groet ik al de personaliteiten die deze vergadering met hun aanwezigheid hebben willen vereren.

Vooreerst betuig ik eerbiedig mijn dank tegenover onze lieve meter Mejuffrouw SEVRIN, die steeds onze uitnodi-

gingen beantwoordt, en wij verzoeken haar vriendelijk aan haar geliefde moeder, onze hartelijke wensen voor een spoedig herstel te willen mededelen, gezien haar huidige wankelende gezondheidstoestand.

Wij voelen ons gelukkig hier onze oude trouwe vrienden terug te zien, en in het bijzonder Majoor LHOST, huidig bevelhebber van de SEDEE, die zoals zijn voorgangers, nog steeds tenvolle met onze verbroedering meeleeft. Ik dank hem hiervoor en verzoek U allen hem toe te juichen.

Wij moeten ook enkele vrienden verontschuldigen die heden de gelegenheid niet hadden om ons te vervoegen, Generaal BEAUPAIN, Kolonels PLACET en POSSCHELLE, Kommandanten DOHET, DIEU en DREESSEN, de sympatische Voorzitter der Sectie Antwerpen.

Het spijt mij ten zeerste U de afwezigheid van een grote vriend der Ontmijners te moeten mededelen. Inderdaad heeft de Heer RAINOTTE Robert ons een telegram laten geworden, waarbij hij ons laat weten dat hij weerhouden is omwille van zijn beroepswerkzaamheden. Ik zou nochtans de gelegenheid gehad hebben hem de eervolle onderscheiding te overhandigen, die hem, op ons voorstel, door de Vereniging der Oudstrijdersverbroedering 40-45 toegekend werd voor de ontelbare diensten die hij ons in het verleden bewees.

Wij vragen aan onze vrienden uit Luik hem deze onderscheiding alsook het bijgaand diploma te willen overhandigen ter gelegenheid van hun eerstkomende vergadering.

Evenals de vorige jaren zijn wij de traditie trouw gebleven en gisterenmiddag ging een delegatie de graven van Generaal SEVRIN en Majoor PORREWIJCK met bloemen versieren. De Sectie West-Vlaanderen heeft eveneens ons voorbeeld gevolgd met zich naar het graf van onze steeds betreunde Majoor SAMIJN te begeven.

We vragen U zich bij dit vroom gebaar aan te sluiten door enkele ogenblikken ingetogenheid te hunner nagedachtenis te bewaren.

**

Nu, beste vrienden Ontmijners, moet ik aanvangen met het werkelijk moreel verslag van het verlopen jaar, omvattend een terugblik op het reeds twintigjarig bestaan der Verbroedering, en dat veel hoop doch helaas ook veel ontgoocheling verenigt.

Op 22 juni 1946 verschenen in het Staatsblad de statuten van de Verbroedering der Ontmijners van België, Verbroedering die erkend werd als Vereniging zonder winstbejag.

Vandaag bevinden wij ons hier reeds op onze 20ste Algemene Vergadering, maar lang reeds voor deze officiële datum gaf onze Verbroedering blijk van een naarstig streven waarop U trots kunt gaan.

Werkelijk gezegd, zijt U het die het ontstaan van onze Verbroedering bewerkt hebt en dit vanaf de vorming van onze Ontmijnerseenheden, vermits U spontaan ter hulp gekomen zijt aan diegenen, die door onze eerste slachtoffers in een pijnlijke toestand gelaten werden, vol materiële en morele moeilijkheden.

Al vieren wij in 1966 de 20ste verjaardag der oprichting van onze Verbroedering, vertegenwoordigt dit jaar toch nog de historische datum niet die wij in ons jaarboek zouden wensen te vermelden.

Meermaals hebben wij een terugblik geslagen op onze vroegere verwezenlijkingen in zekere domeinen, jammer genoeg op een ander gebied leven wij steeds in een pijnlijk afwachten.

De Ontmijners! «Wat is dat, zou de gewone man vragen?» Doch, wisten wij dit zelf, wanneer wij ons bij de eenheid van het doodsgevaar aansloten? Wij hebben het slechts begrepen op de dag, waarop wij ons voor het afschuwelijk verminkt lichaam van het eerste slachtoffer bevonden en ook nog op de dag wanneer wij de stoffelijke overschotten van vrienden zagen verzamelen, vrienden die enkele ogenblikken vroeger van ons afscheid namen.

Wij hebben er ons tenvolle rekenschap van gegeven naargelang de lijst der slachtoffers zich op een schrikbaanjagende wijze aanvulde.

Maar nu, wanneer wij de lijst der 120 slachtoffers beschouwen die in een bronzen plaat gegoten werd op het gedenkteken van Stavelot, waar wij nog op 22 mei laatstleden onze groet brachten, of wanneer wij deze lijst, in gulden letters aangebracht in onze brochure of ook in de geschiedenis, bekijken, dan hebben wij eindelijk begrepen wat ontminnen werkelijk betekent.

Veel cijfers zullen wij niet aanhalen en wij spreken niet verder over de miljoenen verscheidene oorlogstuigen die wij vernield of opgevestigd hebben.

Niettegenstaande het gruwelijk begrip dat ingeboezemd werd bij het nadenken over de betekenis van het ontminnen, het onschadelijk maken en vervoer der oorlogstuigen, hebben zich spontaan meer dan 2.000 vrijwilligers aangesloten om deze uiterst gevaarlijke taak aan te vatten en aldus de angstkreet van gans het land in 1944-45 beantwoord.

Zij zijn opgekomen omdat het vaderland hen riep, maar niet om eer of roem te zoeken, noch voor het bibbergeld, zoals sommigen ons vandaag wel zouden durven verwijten.

Onze doden kunnen niet meer spreken, maar er blijven hun weduwen en wezen, er blijft ook de schrikwekkende aanklacht van onze gekwetsten, die getuigen voor het offer van onze ontminners en een waarborg zijn voor de verheven taak die zij hebben vervuld. Wij, overlevenden, wij zoeken geenszins ons de lauweren toe te eigenen van de 120 doden van de ontminning en van onze ongeveer

300 gekwetsten en invaliden. Nog minder willen wij ons tooien met hun roem, maar toch mag gezegd worden, zonder de verdienste van onze slachtoffers te schaden, dat de ontminning het werk is van ons allen. Wij hebben er allen toe bijgedragen en samengewerkt, sommigen hebben het offer betaald met hun leven, anderen werden fysisch gehandicapt, en nog anderen hebben de gevaren kunnen omzeilen.

Maar zijn zij er dan werkelijk aan ontsnapt? Wij stellen met afkeer vast dat de dood met rasse schreden in onze rangen woedt. En het zou trouwens niet anders kunnen, wanneer men bedenkt in welke omstandigheden wij hebben moeten werken gedurende de eerste 6 maanden. Onze klederuitrusting werd herleid tot broek en vest, en het voorseizoen van 1945 was bar.

Gij, mijn vrienden, kwaamt als ontminners terug in het kwartier, bezweet of de klederen nat van de regen, in onverwarme kamers of gangen. 's Anderendaags moest gij dezelfde klederen aantrekken en tientallen km afleggen in een open wagen om U naar de mijnvelden te begeven. Dit alles, samen met de ontroerende gebeurtenissen, heeft een schadelijke invloed uitgeoefend bij de meeste overlevenden. En de man uit de straat zal zeggen «Maar nu wordt U tenminste behandeld als helden»!

Ja, beste vrienden, nu ziet het er werkelijk naar uit dat we te doen hebben met een begrijpelijk man, die een welwillend oor verleende aan onze belangen, en het is voor ons een plicht te bekennen, dat wij een zekere voldoening bekomen hebben.

Luistert maar even!

Wat betreft de prioriteit tot toegang voor de openbare ambten, werden wij gelijkgesteld met eenvoudige gemobiliseerden, zonder meer.

Bij het stemmen van de wet van 1947 op de vergoedingspensiões werd ook wel gedacht aan de ontminners door toevoeging van art. 57, dat voorziet, dat ontminners die gedood, gekwetst of ziek werden, van deze bijzondere wet voor vergoedingspensiões zouden kunnen genieten. Te dier gelegenheid betonen wij hulde aan oud-minister en Burgemeester van Hasselt, de Heer Meyers, die de basislegger was van deze wijziging. Doch in 1948 werd de wet ook toepasselijk gemaakt op alle gekwetsten en diegenen, die na het einde van de oorlog een ongeluk op liepen. Kortom, een eenvoudige gelijkstelling met de gekwetsten in vredetijd, na de oorlog.

Op gebied van de sociale verzekering werden wij op gelijke voet gesteld met ander min of meer verdienstlijken.

Op het gebied van de bonificatie voor anciënniteit, werd een klein aantal begunstigd voor een beperkte periode, de overigen, zoals iedereen tot op 8 mei 1945.

Wij wensen natuurlijk ons niet te laten doorgaan als buitengewone helden. Het lot heeft ons een taak alsmede een zending opgelegd, zoals aan vele anderen. Wij ook hebben de onze voltrokken zoals de anderen, zonder daarom te wikken en te wegen of onze zending voorrang moest genieten in vergelijking met de andere.

Doch waarmede wij het niet kunnen eens zijn, is de strekking om het gevaarlijk werk der ontminners gelijk te stellen met het eenvoudige werk van in vredetijd en dit vanaf 9 mei 1945.

Wij willen graag aannemen dat aan alles beperking moet gesteld worden en dat voornoemde datum een normale datum is, die aan de meesten voldoening moet schenken. Inderdaad was 8 mei niet voor de ontminners,

zoals voor al diegenen waarvoor de grote dag aanbroken was, het einde van de langdurige nachtmerrie, want de ontmijner moest zijn werk verder drijven en zijn strijd tegen de sluwe vijand voortzetten, en dit zou nog vele maanden duren.

Niettegenstaande onze 120 doden en onze 200 gekwetsten, is er geen sprake voor deze laatsten van vergoedingsstrepen, want het komt er op aan kwetsuren opgelopen te hebben tegenover de vijand, en het wegnemen of onschadelijk maken van oorlogstuigen, nagelaten door de vijand, verzekert U de voorwaarden niet om ervan te genieten. Zeker, er moet een richtlijn bestaan, maar deze moet menselijk, logisch en rechtvaardig zijn.

De kaart van oudstrijder werd afgeleverd aan alle militairen, wanneer ze zich onder de wapens bevonden vóór 8 mei 1945. Doch het tijdperk lopende vanaf 9 mei 1945 komt niet in aanmerking voor de ontmijners, hoe zwaar en gevaarlijk ook hun taak was. Voor deze laatste eis staan overigens onze zware verliezen aan doden en gekwetsten borg.

Wij tellen ontmijners, die op 8 mei 1945 sinds enkele dagen een zittende functie betrokken, in A of Z, en die dus op 9 mei naar de ontmijningsdienst overschakelden. Dit staat niet vermeld op hun oudstrijderskaart, al werden zij zwaar gekwetst en al hadden zij aldus een werkonbekwaamheid van 75 % opgelopen. Is dit logisch ?

Lange tijd hadden wij gehoopt dat voor de ontmijners deze datum zou verlengd worden tot 1949, tijdstip van het einde van de oorlog tegen Japan. Achtereenvolgens werd deze datum door ons teruggebracht op 1948, vervolgens 1947, om eindelijk op februari 1946 vastgesteld te worden.

Zover zijn we dus ! Niettegenstaande menige verslagen en voorstellen voorgelegd sinds 1949, blijven wij dus bijna met ledige handen. Wij begrijpen best dat onze leden verre van voldaan zijn.

Wij hebben het ons veroorloofd geacht de medaille van de ontmijner te ontwerpen, met de hoop dat deze door de overheden zou aangenomen worden en daar ook moeten wij ten eerste op aandringen.

De Ridderorde, voorbehouden aan grote invaliden, wordt geweigerd aan de ontmijners, die beschouwd worden als militairen in vredetijd vanaf 9 mei 1945.

Nochtans een kleine onderscheiding, gegund aan gewone invaliden en aan verdienstelijke ontmijners, zou het toekennen van eervolle onderscheidingen niet verboddelijk.

Een bijkomend jaar, dubbel geteld voor 45-46, zou merkbaar gepast zijn voor vele ouderen, die op een hogere leeftijd de oproep van het land hebben beantwoord.

Een der grote eigenschappen van de ontmijner is de « hoop ». U hebt toch niet vergefen met welke moed U over hectaren en hectaren ijverde om de mijnen op te sporen en met welk geduld U moest te werk gaan om ze onschadelijk te maken.

Dit heilig geduld, dat U steeds bezielde heeft, moet en zal U nog verder bijblijven.

Blijft standvastig, want de dag is niet ver verwijderd, waarop ons gehele voldoening moet geschonken worden. Daarvoor zal ook Uw beheerraad zorg dragen en hij verbindt zich alle verdere stappen te ondernemen bij de nieuwe hogere overheid.

Tenslotte dank ik zeer hartelijk al onze leden van de Beheerraad die me door hun aanwezigheid en hun toe-

wijding gedurende het ganse verlopen jaar hebben geholpen.

Ik dank U voor uw aandacht.

(Langdurige toejuichingen).

***

Daarna wordt de redevoering van de Nationale Voorzitter door Kolonel LINDEN herhaald in het Nederlands. (Langdurige toejuichingen).

Verslag van de Schatbewaarder

De vaste secretaris-schatbewaarder geeft een uiteenzetting van de voorgestelde balans. Hij acht zich gelukkig te melden dat voor de eerste maal sedert de stichting, de balans sluit met een batig saldo.

De voornaamste oorzaken hiervan zijn de gevoelige vermindering van de drukkosten van ons bulletin en de eenvoud van onze algemene vergaderingen.

Verslag van de Commissarissen-toezichters en ontlasting aan de beheerders

Volgens een verslag van de commissarissen-toezichters werden de rekeningen nagegaan. Alles werd juist bevonden. Bijgevolg werd ontlasting verleend aan de beheerders.

Verkiezing van de Ere-Ondervoorzitter

De Nationale Voorzitter deelt een verzoek mede van de beheerraad, dat de verkiezing van een ere-ondervoorzitter ten doel heeft in vervanging van Majoor SAMIJN, overleden. De keuze van de beheerraad is gevallen op Kommandant VANDERYDT. De Voorzitter maakt de lof van Kommandant VANDERYDT en herinnert aan zijn schitterende verdiensten als officier en ontmijner.

Dit voorstel wordt eenparig aangenomen en op algemeen handgeklap onthaald.

Statutaire Verkiezingen

Vóór de verkiezingen ontstaat er een klein incident. De vrienden L'HOOST en TADINO laten opmerken dat ze de wens hebben uitgedrukt om hun mandaat niet meer hernieuwd te zien, de eerste om gezondheidsredenen, de tweede om persoonlijke redenen. Na een tussenkomst van de Nationale Voorzitter komt de heer J. L'HOOST op zijn beslissing terug, terwijl de heer TADINO aanvaardt zijn functie uit te oefenen tot op het einde van zijn mandaat. Werden dus herkozen als beheerders : BONMARIAGE, BORIES, COGNEAU, DREESSEN, GEORGE, L'HOOST, MEERSSEMAN, VANDERICK en TERLIN. Commissaris : ITTERS.

Vaststelling van de bijdrage voor 1967

Na verschillende tussenkomsten, waarbij sommigen o.m. de verhoging van de bijdrage tot 100 F voor 1967 voorstellen, wordt deze eenparig vastgesteld op 60 F voor hetzelfde jaar.

Zij, die wensen een hogere bijdrage te storten, zijn altijd welkom.

Goedkeuring van de begroting voor 1967

De begroting voor 1967 wordt zonder opmerkingen goedkeurd.

Allerhande

Daar verscheidene leden melden dat ze nooit het ont-mijnersdiploma hebben gekregen, zal het nodige gedaan worden om hun voldoening te schenken.

Rede van de Ere-Ondervoorzitter

Kommandant VANDERYDT stelt er prijs op de vergade-ring te danken voor de eer, die hem te beurt valt, bij het toekennen van het ere-ondervoorzitterschap. Hij maakt de lof van de Nationale Voorzitter en van de andere leden van de beheerraad en geeft de verzekering dat hij al het mogelijke zal doen voor de grootheid van de Verbroede-ring.

Zijn rede in de beide landstalen maakt een grote indruk op al de aanwezigen en wordt warm toegejuicht.

Het is 12 uur 30. Daar de dagorde is afgehandeld, wordt de vergadering door de Voorzitter opgeheven.

De meest deelnemers gaan een verfrissing nemen. Kort daarop zijn ze allen weer samen in dezelfde «Galerij Koningin Fabiola», hetzij om hun boterham op te eten, hetzij om zich een «UFAC» schotel te laten opdienen, die speciaal voor deze gelegenheid werd bereid. Daarna volgen nog hartelijke en vrolijke gesprekken, die de tijd zo onmerkbaar en snel doen voorbijgaan.

Deze algemene vergadering mag volledig geslaagd heten, alhoewel de beheerraad, tot zijn grote spijt trou-wens, verplicht was geweest sommige beperkingen op te leggen. Het was voorwaar een schone dag!

BELANGRIJK BERICHT

De schatbewaarders van de verschillende afdelingen melden ons dat enkele leden — weinig in aantal — hun bijdrage voor 1966 nog niet betaald hebben.

We vragen dat onze vrienden, die zich in dit geval bevinden, zo rap mogelijk deze vergetelheid zouden her-stellen en de hieronder vermelde nieuwe schikkingen in acht zouden nemen.

De bijdrage voor 1966 blijft op 50 F vastgesteld, maar, ingevolge de beslissing van de algemene vergadering van 5 juni, wordt ze gebracht op 60 F voor 1967.

We danken U hartelijk bij voorbaat.

AFDELING LUIK

Algemene Vergadering van de afdeling Luik

op 8 mei 1966

De vergadering heeft plaats in de grote zaal van de UFAC, bd de la Sauvenière. Ongeveer 25 personen hebben de uitnodiging van het comité beantwoord. Op de eerste rij nemen plaats : de sympathieke erevoorzitter van de afdeling, kommandant DOHET, alsook de steeds dyna-mische Kommandant VANDERYDT.

Het bureau wordt voorgezeten door Dr PRIGNON, om-ringd door Majoor BONMARIAGE, afgevaardigde van de beheerraad, ondervoorzitter O. LINOTTE en schatbewaar-der TADINO. Te 11 uur wordt de vergadering voor-goopend verklaard door Dr PRIGNON. Na het welkom-

woord bedankt spreker Majoor BONMARIAGE, de Kom-mandanten DOHET en VANDERYDT voor hun aanwezig-heid. Hij verontschuldigt de Nationale Voorzitter, Komman-dant GEORGE alsook de Heer BAENTS, die beiden ver-hinderd zijn.

Na de werking van de afdeling gedurende het verlopen jaar te hebben uiteengezet, ontleedt hij een uittreksel uit een artikel van «België eerst», waarin de tot op heden verleende voordelen aan de oud-militairen van 40-45 wor-den opgesomd. Daarna verleent hij het woord aan Majoor BONMARIAGE, die de eisen van de ont-mijners in het licht stelt en een uiteenzetting geeft van al wat men dient te weten inzake ouderdomspensioenen. Deze kwestie zal door de heer BAENTS in ons volgend bulletin uitvoe-rig behandeld worden. Hij schetst daarna in grote trekken het programma van onze volgende algemene vergadering, die zal plaats hebben te Brussel, zoals verleden jaar.

Na enkele beschouwingen van ondervoorzitter LINOTTE en tussenkomsten van Kommandant VANDERYDT en de vrienden TAHIR en MARCHAL, wordt de zitting te 12 uur 15 opgeheven.

AFDELING BRABANT

Uitstap naar de stuwdammen van het oosten op 22 mei 1966

De Meiserplaats wordt met zon overgoten, wanneer te 7 uur 30 de luxe-autocar vertrekt voor de grote reis van de afdeling Brabant.

Meer dan 40 deelnemers voor deze prachtige uitstap : onze Nationale Voorzitter, Kommandant GEORGE en Me-vrouw, de voorzitter van de afdeling Brabant Majoor BONMARIAGE en Mevrouw, Kolonel POSCELLE, Kom-mandant DELHEZ, de Heer en Mevrouw BAENTS, de vrienden DEPOORTER, TINANT, ELSÉN, STIEVENART, ITTERS, GAUDY, REMY, WENDEL, vergezeld van hun dames, de altijd zo trouwe vrienden GOOSSENS, TIELE-mans, VAN LIERDE, VAN HEMELRYCK, SOUMILLION, BAUWENS, e.a.

Langs het prachtige Zoniënwoud en de autosnelweg Koning Baudewijn bereikt men twee uur later de stuwdam te Eupen. Het schouwspel, gezien van op de uitkijktoren is machtig.

Dient eraan herinnerd dat deze stuwdam de grootste is van België, dat hij 25.125.000 m³ inhoud heeft, dat hij 63 m hoog is, een lengte heeft van 410 m, zijn dikte aan de basis 55 m is, zijn dikte aan de top 11 m, en dat hij gelegen is op 360 m hoogte ?

Maar de uurrooster dient geëerbiedigd en dertig minuten later bereiken we de stuwdam van de Gileppe. Iedereen kent deze stuwdam, oudste van bij ons : inhoud 13.000.000 m³, hoogte 47 m, lengte 235 m, dikte aan de voet 65 m en aan de spits 19 m 50. Het is onmogelijk lang de majestatische leeuw te aanschouwen, vermits men te 11 uur ten laatste in het kamp van Elsenborn moet zijn.

Te 11 uur stipt stopt de autocar ter hoogte van de mess der onderofficieren : begroeting van het personeel van het kamp : onze grote vriend adjudant JORIS en Mevrouw, de heer JEANRAY, directeur van de militaire gebouwen en Mevrouw, adjudant VANCLEYNENBREUGEL en Me-vrouw, de 1ste sergeant DUMONT, de officieren en de onderofficieren, e.a.

Daarna komt de bevelhebber van het kamp, Kolonel POLIS aan, vergezeld van zijn liefvallige echtgenote. Bei-

den worden begroet door de Nationale Voorzitter en de Voorzitter van de afdeling Brabant.

Klokgelui van de kapel kondigt de hoogmis aan, die ter nagedachtenis van onze overleden vrienden wordt opgedragen. Almoezener GEELLEN celebreert en in zijn sermoen brengt hij een gloedvolle hulde aan de dapperheid en het offer van de ontmiijners. Bij de consecratie weerklinkt trompetgeschal en een daverende Brabançonne besluit deze plechtigheid.

Voegen we hier nog aan toe dat tijdens de mis Mevrouw MOSBEUX haar artistieke medewerking verleende.

Na deze plechtigheid staan al de deelnemers aan ons Gedenkteken, dat omringd is door een erewacht. In een indrukwekkende stilte leggen de Nationale Voorzitter, de Voorzitter van de afdeling Brabant, de heer Burgemeester van Elsenborn en de Bevelhebber van het kamp bloemen neer aan de voet van de zuil, waarop de namen van onze lieve doden gegrift staan : ALLEMAN Louis, CADET Robert, MATHON Alfred.

Men blaast het « Te Velde », de ingetogenheid van eenieder is indrukwekkend. Daarna begeven zich allen naar de mess van de onderofficieren, waar de erewijn wordt aangeboden, terwijl Majoor BONMARIAGE als volgt dankt :

Mijn Kolonel, Heer Burgemeester, mijn beste Nationale Voorzitter, Dames, Heren, Beste vrienden Ontmiijners,

Het is voor mij een grote eer, als tolk van de ontmiijners der afdeling Brabant, het woord te richten tot een zo uitgelezen vergadering.

Dank aan U allen, omdat ge zo talrijk onze uitnodiging hebt beantwoord.

Ik dank eerst en vooral U, Kolonel POLIS, bevelhebber van het kamp. Dank zij U, mijn Kolonel, konden we een zo roerende plechtigheid op touw zetten. Gij waart van mening dat onze aanwezigheid te Elsenborn in een militair kader moest gebeuren. Wees er verzekerd van, mijn Kolonel, dat uw sympathie te onzen opzichte ons heeft getroffen, niet alleen de ontmiijners van Brabant, maar ook al de ontmiijners van België.

Nogmaals hartelijk dank. Laat me toe in deze dankbetuigingen de liefallige Mevrouw POLIS te betrekken. Moge zij als blijk van onze diepe erkentelijkheid deze enkele bloemen aanvaarden.

Dank, eerwaarde heer Almoezener, omdat U de mis voor onze betreurde kameraden hebt opgedragen, voor hen die de gevaarlijke eer ontmiijner te zijn, met hun leven hebben betaald.

Dank, Heer Burgemeester en Heer Secretaris, omdat ge door uw aanwezigheid ons uw persoonlijke sympathie en deze van de ganse gemeente hebt willen betuigen.

Dank, mijn beste Nationale Voorzitter, omdat ge bij ons zijt. Niet alleen wilt ge uw diepe gehechtheid betonen aan de afdeling Brabant, waarvan ge zolang de grote bezieler zijt geweest, maar ook wilt ge, door uw aanwezigheid hulde brengen aan al de ontmiijners van België, die ge met zoveel voornaamheid vertegenwoordigt.

Dank aan de oud-bevelhebber van de SEDEE, Kolonel POSCHELLE, die eens te meer de leuze « Eens ontmiijner, ontmiijner voor altijd » in de praktijk stelt.

Dank aan de huidige bevelhebber, Majoor LHOST, die getrouw de traditie van zijn voorgangers volgt.

Ten slotte dank ik U allen, mijne dames. Het is overbodig U te zeggen dat we uw aanwezigheid, die aan al onze vergaderingen een bijzondere charme geeft, en waaraan we zeer gevoelig zijn, ten zeerste op prijs stellen.

En nu, beste Vrienden, hef ik mijn glas op de gezondheid en het geluk van Kolonel POLIS en zijn dame, alsook op de grootheid van het kamp van Elsenborn. (Langdurige toejuichingen).

Gedurende ongeveer een uur worden zeer hartelijke gesprekken gevoerd. Men is gelukkig oude kennissen terug te zien in een zeer sympathieke sfeer. Maar de tijd gaat verder en men moet aan eten denken. In de grote zaal van de mess der onderofficieren staan de versierde tafels keurig opgesteld. De plaats van de dames is door een ruikerje meiklokjes aangeduid. De spijkskaart wordt zeer geapprecieerd : seldersoep — rosbif — salade — frites — anana's — koffie, alles naar believen.

Bij het dessert dankt Majoor BONMARIAGE allen, die tot het succes van deze dag hebben bijgedragen : onze grote vriend, adjudant JORIS, adjudant VANCLEYNEN-BREUGHEL, 1ste sergeant DUMONT en ten slotte, met een speciale vermelding de Heer en Mevrouw JEANRAY, wier bezorgdheid voor ons gedenkteken door al de ontmiijners diep wordt gevoeld.

Het voorziene uurrooster dwingt ons te 15 uur 30 te vertrekken. Helaas, door de « omloop van Francorchamps » worden we verplicht een omweg te maken. Butgenbach kan slechts van uit de verte gezien worden en nauwelijks hebben we de tijd om de stuwdam van Robertville te bezichtigen. We bereiken Stavelot langs het zuiden. Halte bij ons Nationaal Gedenkteken, neerleggen van bloemen en algemene ingetogenheid.

Na een kort oponthoud te Hamoir en te Tienen komen we op de Meiserplaats aan rond 22 uur 45, zoals voorzien was.

Zoals onze bedevaart naar onze gedenktekens van de Ardennen werd onze uitstap van dit jaar een prachtige verwezenlijking, tijdens welke bij ieder deelnemer de gevoelens van dankbare herinnering aan onze doden tot uiting kwamen.

AFDELING OOST-VLAANDEREN

In het verslag van de vergadering van de afdeling Oost-Vlaanderen dd. 30 januari 1966, verschenen in ons bulletin nr 2 van mei 1966, werden volgende leden-stichters niet vermeld :

MINNE Georges — DESMUL Firmin — VAN MARCK Charles en MAERTENS Julien. We verzoeken hen ons te willen verontschuldigen voor deze vergetelheid.

NOG EEN BEWIJS VOOR DE BELGISCHE EENHEID : BELGISCHE KLEUREN EN WAPENSCHILD

De geschiedenis levert het onweerlegbaar getuigenis dat de eenheid van ons land voortspruit uit éénzelfde stam, met evenwel verscheidene cultuur.

Het bewijs hiervoor wordt nog verstevigd bij het onderzoek van ons wapenschild en onze nationale kleuren.

In de wapenkunde noemt men ons wapenschild : « van zwart tot een gouden leeuw, bewapend en met vurige muil », wat in de gewone omgangstaal betekent : « een gouden leeuw op zwarte achtergrond, met rode tong en klauwen ».

De heraldische voorstelling van de « Belgische Leeuw » verschijnt al zeer vroeg in onze geschiedenis en is haast

eigen aan al onze provincies.

Voor Brabant, Vlaanderen, Limburg, Henegouwen en Namen treft men ze reeds aan in de 9de eeuw.

Door de eeuwen heen zijn onze provincies trouw gebleven aan het echt nationaal zinnebeeld van de « Belgische Leeuw ». Hij is het symbool geworden van onze politieke eenheid. Hij weerspiegelt het fier, moedig en onafhankelijk karakter van de Belg.

Hij is geen dynastiek zinnebeeld zoals de Lelie of de bij in Frankrijk; zoals de arend, die het teken wordt van het Heilig Roomse Rijk en de Ghibellijnen en dat men trouwens terugvindt in de wapenschilden van de keizerrijken in Rusland, Duitsland, Polen, enz...

Hij dringt zich op aan onze dynastieën zoals aan onze provincies. Hij is eigen aan gans het gebied van onze nationaliteit, hij is van « ONS ».

Wat de drie nationale kleuren betreft, ook zij hebben dezelfde oorsprong als de « Belgische Leeuw ».

Ze herinneren aan de rode leeuw van Limburg, Luxemburg, de gouden leeuw van Brabant, de zwarte leeuw van Vlaanderen en Namen.

Wanneer we anderzijds de wapenschildkleuren van de oude lenen bestuderen, die het moderne België hebben gevormd, stellen we vast dat de drie Belgische kleuren met elkaar worden samengebracht; het geel en het zwart van Brabant en Vlaanderen breiden zich uit tot Namen, dat afhangt van Vlaanderen; het geel en het rood breiden zich uit tot Henegouwen, dat afhangt van de Prins-Bischop.

Onze drie kleuren werden verenigd op éénzelfde vlag, voor de eerste maal, op 30 mei 1787, onder het bestuur van Jozef II van Oostenrijk. Bij beslissing, getroffen op 26 maart van hetzelfde jaar, wilde deze vorst de Oostenrijkse kleuren aan onze landgenoten opdringen. Het volk wou hiervan niets weten en stelde in de plaats de Belgische kleuren, nl. rood, geel en zwart. Sinds toen zijn ze altijd onze kleuren gebleven.

In 1789 is de Belgische vlag geel, omhoog met rood en zwart aan de drie zijden, die de stok niet raken. Ze draagt in het midden het Brabants schild.

Gedurende de revolutie van 1830 werden onze kleuren drie horizontale stroken, die elk tot aan de vlaggestok reikten, met het rood boven en het zwart naar onder.

Op 23 januari 1831 vaardigde het Voorlopig Bewind een besluit uit, waardoor de drie stroken van de Belgische vlag voortaan vertikaal zouden geschikt worden, met het zwart aan de stok.

Onze nationale eenheid is dus een feit, dat niemand kan betwisten. Het Noorden en het Zuiden hebben gemeenschappelijke wapenschilden en kleuren. Ons wapenschild, de « Belgische Leeuw » bestaat reeds ongeveer elf eeuwen en onze vlag : rood, geel en zwart, wappert reeds 179 jaar.

Ze is de oudste van bijna al de Europese vlaggen : Frankrijk, Duitsland, Italië, enz.

M.B.

BELANGRIJKE AANMERKING

NOPENS DE BIJDRAGEN EN ALLERHANDE STORTINGEN

Ingevolge de nieuwe onderrichtingen in verband met de postrekeningen werden enkele wijzigingen aangebracht in de benamingen der postrekeningen van de provinciale afdelingen.

We vragen dringend aan onze vrienden deze nieuwe benamingen te gebruiken en hun storting op de rekening van hun respectieve afdelingen te doen.

Hieronder vindt U de nummers en de benamingen van de postrekeningen der verschillende afdelingen.

Brabant : P.R. : 8173.53 — Verbroedering der Ontmijners van België — afdeling Provincie Brabant : p.a. DELHEZ Frans, Louis Jasminlaan, 304, Brussel 15.

Henegouwen : P.R. 1819.49 — Verbroedering der Ontmijners van België — afdeling Provincie Henegouwen : p.a. VANDERICK A., rue du Sablon, 6, Gosselies.

Antwerpen : P.R. 15530.28 — Verbroedering Belgische Ontmijners, V.Z.W.D. — Prov. Afdeling Antw., Antwerpen, p.a. de heer DREESEN, Paleisstraat, 44, Antwerpen.

Luik : P.R. 7902.11 — Verbroedering der Ontmijners, Luik.

Oost-Vlaanderen : P.R. 1501.64 — Verbroedering Belgische Ontmijners, V.Z.W.D. — Prov. Afd. O.Vl., Gent, p.a. de Heer DESMET Louis, Maïsstraat, 105, Gent.

West-Vlaanderen : P.R. 1497.35 — Verbroedering Belgische Ontmijners, V.Z.W.D. — Prov. Afd. W.Vl., Sint-Andries, p.a. de Heer BORIES R., Zandstraat, 77, Sint-Andries.

Er blijven nog enkele medailles beschikbaar tegen de prijs van 60 F, te storten op de postrekening van de afdeling.

Overleden

De afdeling Brabant meldt met spijt het overlijden van onze vrienden :

GOOVAERTS Guillaume, te Diegem op 12 juli in de leeftijd van 72 jaar, en SWERTS Charles, te Eigenbrakel, 35, Vallée Bailly, ook 72 jaar oud.

We bieden de beproefde families onze oprechte en innige gevoelens van deelneming in hun zware rouw aan.